

Szentesi Zöldi László: A nép ellensége

2013 január 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

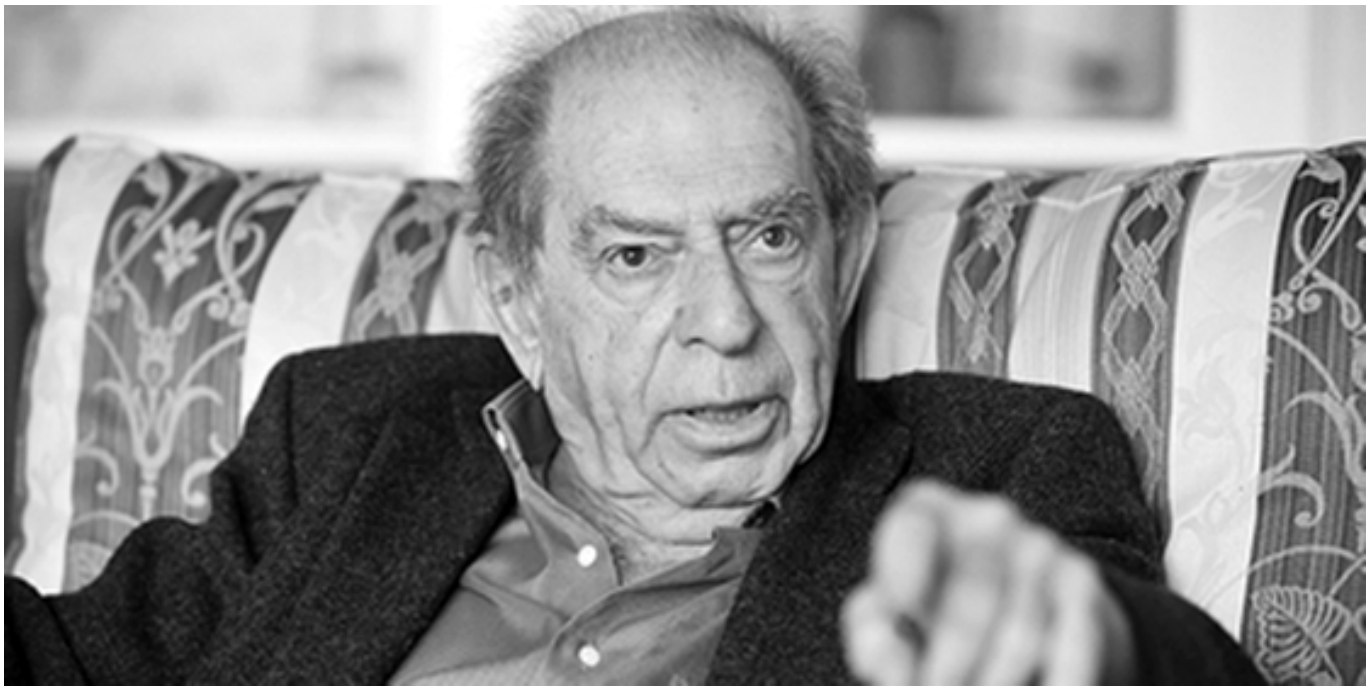
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Elnézegettem Paul Lendvai ORF-es „dokumentumfilmjét”, meghallgattam Ungváry Rudolf kirohanásait a stúdióban, majd elgondolkodtam, lehet-e bármir?l is beszélgetni az úgynevezett liberálisokkal. Nem lehet.

Az ominózus ORF-film után azt állítani, hogy a hazánk elleni hadjárat pusztán a véletlenek összejátszása,

színtiszta naivitás. Lendvaiék felvonultatták a klasszikus goebbelsi médiatechnikát: félelmet kelt? képsorok, alattuk komor zene, bizonyos kulcsszavak gondos elhelyezése, manipulatív, szövegösszefüggésb?l kiragadott mondatok, kizárólag az egyik fél szerepeltetése. Ez utóbbi olyan ragyogóan sikerült, hogy a film – leplezetlenül – maga a Magyarországról vallott baloldali narratíva, már amennyiben baloldali narratíván a vérlázító hazugságot, a történelemhamisítást értjük.
Lendvai, Ungváry és a többi mindenekel?tt rossz elitista. Kizárólagosnak hiszik a véleményüket, csak a legsz?kebb táboruk hívószavaival dobálóznak. Ilyenek persze a politikai jobboldalon is vannak, de a liberális nagykép?séghez és érzéketlenséghez tényleg semmi sem mérhet?.

El?deikhez, a forradalmi elitistákhoz (Marx, Lenin stb.) hasonlóan csillapíthatatlanul vonzódnak a dolgok elméleti része iránt, a valódi élet viszont hidegen hagyja ?ket. A magyar 20. századból kiragadnak és az abszurditásig kiveséznek egy történetet, azt megteszik jelz?oszlopnak, a többi kilencvenkilenc történetr?l, a mások néz?pontjáról azonban mélységesen hallgatnak. Arról az apró kísérletr?l is, amelyet világkommunizmusnak hívnak, s amelynek Lendvai Pál a Szabad Népnél, Rákosi talpnyalójaként még h?séges csahosa volt. 1957-ben aztán lelépett, mert volt annyi esze, de mégis a magyar nép szakért?je maradt. Még 1951-ben publikálta Tito, a magyar nép ellensége cím? könyvét (gondolhatjuk, miféle beltartalommal), aztán gondolkodott röpke hatvan évet, de semmi újra nem jutott: mostanában az Orbán Viktor, a magyar nép ellensége cím? filmjét barkácsolgatja barátaival.

Lendvaiék modernisták is, a legrosszabb fajtából. Az értékeit?l megfosztott, kilúgozott Európán pontosan meglátszik, mire mentünk a modern eszmékkel. Csakhogy ez nem izgatja a vén hétpróbásokat. Hiába forgácsolódnak, fogyatkoznak (gondoljunk aláírásgy?jtéseik állandó ötven nevére), még mindig azt hiszik, hogy az ? ízlésük szerint kell vezetni ezt az országot. Az ? ízlésük pedig rossz. Család helyett perverziót, nemzet helyett nemzetköziséget, tudás helyett jólértesültséget, tartás helyett nyegleséget ajánlanak nekünk. Maguknak persze nem. A színfalak mögött egészen másképp élnek, a szociális feszültséget, az egymásnak ugrasztott társadalmi csoportok néma polgárháborúját kizárólag ránk hagyományoznák. Aztán ha beüt a baj, irány a nagyvilág: Károlyiék 1919-ben, Lendvai 1957-ben… Nekik nem hiányzik a lángoktól ölelt kis ország,

a szöcske, az ökör, a szelíd tanya, ?k nem vállalják sorsukat, nem tudnak élni és meghalni sem ebben a honban. Nem szeretik ezt az országot, semmit sem szeretnek. Mindenhol otthon vannak, és sehol nincs hazájuk – ez is van akkora sorscsapás, mint a „babiloni fogságra vetett magyar szellem” (Németh László) id?szakos alámerülése.
A történtek legf?bb tanulsága: Paul Lendvai éppen a sajátjainak árt a legtöbbet. Még néhány hasonló filmalkotás, és a békemenet Soroksártól Vácig kígyózik majd.

A másik tanulság történelmi természet?: a normalitás egy id? után mindig felülkerekedik az abnormalitáson. Teltek, múltak az évtizedek, a kommunisták és liberálisok mára a múlt emberei lettek. Manapság egyre többen t?n?dnek azon, hogy fontos-e a nemzeti kötelék, a hagyományos értékrend és életforma? A válasz nem kétséges. Ami szerethet? ebben a mi jó öreg Európánkban – és Magyarországon – az totális tagadása mindannak, amit viszont

Lendvaiék szeretnek. Mert legyünk ?szinték: tényleg nem mindegy, az ember egy szakállas bácsitól vagy az iskola szépét?l szerzi-e els? szexuális tapasztalatait. Az sem mindegy, hogy a színpadon revolverrel l?nek-e szét disznóbels?ségeket, vagy Sinkovits Imre hangján szólal meg az Úr. Nem mindegy, hogy jó leveg?t szívunk-e vidéken, vagy együtt fulladozunk a romkocsmák sápkóros népével.

Sorolhatnák hosszan, de minek: ?k a szakállas bácsikra, a disznóbels?ségre, a sápkórosságra gerjednek. Annyira viszont hadd legyek én is liberális, hogy ezeket készségesen átengedjem nekik.
Remélem, nem vagyok a nép ellensége.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló